(...GSDRUCKSACHE)

...І. ч. 25. (181) Четвер 6. лютого 1941. Ціна 30 сот.

...ІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

РЕДАКЦІЯ:
Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81
АДМІНІСТРАЦІЯ:
Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.
Verwaltung; Reichsstrasse 34.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю і закордоном:
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Затоплено 40.000 тон

АНГЛІЙСЬКИХ ТОРГОВЕЛЬНИХ КОРАБЛІВ

БЕРЛІН, 4. II. — **Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:**

Німецький воєнний корабель затопив на океанах **24.000 тон** ворожих торговельних кораблів. Одне з підводних суден затопило два ворожі озброєні торговельні кораблі, загальної містоти **11.000 тон.**

Німецькі боєві літаки заатакували успішно 3. II. важні воєнні обєкти в **Лондоні** й південно-східній частині Англії. Біля Медстону поцілено бомбами важкого калібру одну фабрику. На багатьох летовищах понищено ганґари, схови та більше число літаків.

Один боєвий літак у спадному леті затопив перед пристанню Ремсґет торговельний корабель містоти 3.000 тон влучним поцілом бомби. Дальше закладано міни перед англійськими пристанями.

Минулої ночі німецьке летунство атакувало з добрим вислідом летовища й важні воєнні обєкти **Східньої Англії**. Ворог не налітав на терени Німеччини. Пропали 3 німецькі літаки.

Евакуація Південної Анґлії

ЗАГРОЖЕНОЇ НІМЕЦЬКИМИ ДАЛЕКОСТРІЛЬНИМИ ГАРМАТАМИ.

ШТОКГОЛЬМ, 4. II. — Анґлійський уряд має намір евакуувати південно-східній трикутник Англії аж до лінії Гревесенд-Істборн. Причина цього — обстрілювання цих просторів німецькою далекострільною артилерією з другого боку каналу Ля Манш.

Стрільна німецької надбережної артилерії летять пересічно до 30 км. углиб Англії й долітають навіть до північної частини графства Кенту.

Навчання релігії у французьких школах

ЦІРІХ, 4. II. — Французький „Вістник Законів" приніс у свойому найновішому числі закон, що наново вводить у всіх французьких школах навчання релігії. Навчанню релігії відводить закон одну годину тижнево.

Таким чином закінчилася довга 40-літня боротьба, що тривала між Церквою то державою у Франції. Закон з 1886 р. дозволяв навчати релігію, але тільки поза шкільними будинками. Урядові пояснення цього закону стверджують, що дотеперішньої системи не можна було погодити з цілями шкільної науки. Як для кожного іншого предмету навчання, для навчання релігії необхідна методична систематика. Через те треба було ввести навчання релігії в плян шкільної науки.

—o—

Криваві бої у Вазірістані

КАБУЛЬ, 4. II. — В кількох місцевостях Вазірістану, в північно-західньому індійському підгірю, вибухли криваві бої між повстанцями вазірійських племен і англійськими військами. Анґлійські війська вже від року „пацифікують" Вазірістан, та без успіху. В боях впало по обох боках багато вбитих. Ранених є велике число.

Бій на Червоному морі

РИМ, 4. II. — **Головне Командування Італійської Армії** подає:

Вночі на 3. II. італійські підводні човни завважили на **Червоному морі** ворожий транспорт під сильною охороною кружляків і нищильників. Підчас енерґійної атаки вистрілено 9 торпед, з чого 7 поцілили ворожі кораблі. Не зважаючи на сильний ворожий вогонь — італійські підводні човни вернулися всі без втрат до своїх баз.

На грецькому фронті гарматна й стежна діяльність обмежена з уваги на непогоду.

В Північній Африці жива летунська діяльність.

У **Східній Африці** італійські війська на північному фронті, на схід від Аґордату й Баренту, обсадили нову лінію та відперли ворожі атаки танків і піхоти. На південному фронті італійські кольорові війська завдали ворогові поважні втрати й примусили його до відвороту.

Вороже летунство перевело повітряні атаки на кілька місцевостей в **Еритреї** та на Маґадісчіо. Були жертви серед тубільчого населення й матеріяльні втрати. Зістрілено один анґлійський літак. Пропали два італійські літаки.

Американський висланник в Анкарі

ЦАРГОРОД, 4. II. — Надзвичайний представник Рузвелта, полк. Доновен, прибув до Анкари. Безпосередньо після його приїзду звернулися до нього журналісти, випитуючи про ціль і причин його приїзду, як також про його спостереження і враження. У відповіді на це полк. Доновен мав заявити, що все має занотоване в мозку. Коли його спитали, чому він загубив свій пашпорт з документами й записками підчас нічної гулянки в одному кабареті в Софії, він відповів, що загублений портфель не мав ніяких важних документів.

—o—

Незнані будівничі Холмщини

Найважніше в національно-суспільній праці відрізняти правдиву дійсність від витворів безплідної уяви, на яку звичайно хворіють мешканці міст, що „знають" життя маси народу зі слухів та власних теоретичних міркувань.

Це діється головне на Холмщині, де міська інтеліґенція, у великій своїй частині напливова, ще не встигла зіткнутися з цими масами, навязати з ними контакт і пізнати їхні бажання та потреби.

В таких умовинах сільські інтеліґенти, що стоять у безпосередньому контакті з народом, іноді не можуть зрозуміти міських інтеліґентів, і навпаки. Звідси взаємне прохолодження, а буває, що й нарікання. Найчастіше — з боку сільських інтеліґентських працівників та більш розвинених селян-суспільників.

Національне життя Холмщини зруйноване в усіх його ділянках до самих підвалин. Т, що працюють по селах, бачать це. Їхні очі звертаються за поміччю до міст. На жаль, міста, які або слабі ще інтелектуальними, особливо фаховими силами, або ще самі не упорядкували свого власного життя, бажаної помочі дати їм не можуть. Але це не повинно ні розчаровувати сільських працівників, ні служити їм за підставу до нарікань і спинювання праці.

З другого боку, серед найчесніших міських інтеліґентів Холмщини, що вважають за свій обовязок працювати для добра місцевого населення, помічається деяка тривога за широкі народні маси: „чи там хто працює"?

Тимчасом відносини на холмському селі кращі, ніж здавалось би. Маємо познаки навіть дуже світлі. Збірний людський орґанізм має здібність вироблювати в собі самооборонні чинники. Холмські народні маси врятувалися здебільша власною відпорністю на ввесь польський асиміляційний натиск. До тої внутрішньої сили мас дійшли тепер ще чинники зовнішні, що самі під впливом нового вітру переформовуються й пристосовуються до місцевого життя.

Кажу про тих сільських інтеліґентів— учительок і вчителів, священників та їхніх жінок, студенток і студентів та інших інтеліґентів, яких життє вже втягає в себе й змушує працювати так, як народньому орґанізмові потрібно. Кажу про тих *незнаних будівничих Холмщини*, які вже роблять по селах дуже корисну роботу, коли ще міста тільки бавляться розмовами про працю для Холмщини.

Але не можу стриматися від признання тут, що деякі чительки, вчителі, жінки священників і інші сільські інтеліґени викликують у мені ґлибоку пошану. Тим більше, що вони широким колам нашого громадянства незнані, що вони навіть не дбають про те, щоб люди довідалися про їхню працю. Вони варті того, щоб про них скласти поему.

Не вистарчало б тут місця, щоб згадати цих усіх „незнаних будівничих Холмщини". Щоб когось не пропустити й не скривдити, обминаю назвища. Кину лише кілька фактів, щоб ті, що болють душею за Холмщину, могли хоч трохи розяснити свої чола. Ось у такому то селі зуміли зібрати з „коляди" кількасот золотих на бібліотеку. У таких то

селах діти були підготовані до „ялинки" ліпше, ніж у містах. В іншому селі вчителька, правдивий ангел-опікун сірої маси, злила село в добру родину й підготовила спільну „просфору". Там-то пані-матка (дружина священника) керує хором. Там-то паннамагістер захоплює селян своїми чудовими промовами. А ще в іншому селі на півночі, після церковних вечірень, відбуваються (в школі) так. зв. світські вечірні: співає хор, інтелігенти промовляють, діти деклямують, іде обмін думок і т. д.

Словом, іде робота, органічно звязана з місцевим життям, з психікою й культурою холмщан.

Згадаю про ще один промінчик, що зявився на похмурому холмському небі. Те, про що я нераз говорив, асаме, що для дійсної праці інтелігент мусить *вжитися* в місцеве життя, в масу народу, — саме життя здійснює. Вчителі й вчительки, священики та їхні жінки, приїзжі сільські інтелігенти поволі затрачують те, що їх різнило від місцевих холмщан і зріднюються з оточенням, щоб не сказати „асимілюються". І самі почуваються добре, і оточення вважає їх за своїх, рідних, і робота їм іде складніше.

Отак скромні, незнані культурні будівничі по селах відбудовують наше національне життя, виявляючись нераз продуктивнішими від міських інтелігентів.

В. Островський

20-ліття книгарні Т. Савули у Відні

(Від власного кореспондента).

Відень, січень 1941.

У цих днях минуло саме 20 літ, коли в пресі появилося вперше оголошення про українську книгарню Теодора Савули у Відні. Мала і скромна, а про те важлива ця українська станиця має за собою два десятки літ праці. Стирти кореспонденції з марками з цілого світу доказують вимовно, яка була її роля: давати українцеві, що десь згубився у світі, рідну книжку й газету.

Книгарня Т. Савули повстала на передодні ліквідації Видавництв Союзу Визволення України й Боєвої Управи Українських Січових Стрільців. І тоді й пізніше були у Відні ще й інші українські видавництва (Чайка, УМНА), але всі вони сьогодні не існують. Якщо проіснувала Ювилятка — то це виключна заслуга її власника, нині сивого купця-ремісника, що мав пристрасть до української книжки в найкращому цього слова розумінні й завжди вмів її віднайти та нераз і врятувати від повної заглади. Тимто якраз книгарня Т. Савули й цікава, що тут найдете всі видання, нераз справжні білі круки, конфісковані в Польщі, дуже багато видань про Україну і звязані з нею проблеми в чужих мовах, мапи й поглядові таблиці України, які ніколи не бачили стіни школи, але тепер тимбільш мають вартість. Та чи тільки те? Є тут окремий відділ карток-видивок, безліч відзнак від УСС почавши та медаль. Є в ній і своєрідний, справжній архів, якого основу творять архів Боєвої Управи УСС і д-ра І. Боберського та підручна бібліотека, що має чимало рідких сьогодні та вичерпаних видань.

Дуже змінився від тоді, коли вперше повстала книгарня Т. Савули, Відень. Але ні книгарня, ні її власник не змінилися. Вона, як і була, так і є, при Рімергассе 2, він як і був, так і є щирим прихильником української книжки. З великих магазинів книгарні, як і досі, виходить щоденно велика пошта, що знову несе до розкинених по закутинах Велико-Німеччини земляків рідне слово, підручник до науки чи розваги. Як колись писали з Вецляру і Йосефова, так і тепер приходять звідусіль коперти з тією самою адресою. А сам власник? Хоч поважний віком, має ще молодечі пляни зробити з цієї книгарні справжній культурницький осередок у Відні й чимало чого перевидати та надрукувати нового.

„Українське Видавництво" у Кракові зі складом уже виданих у рр. 1940/41 власних книжок та багатством книжок, нот і листівок, перейнятих від „Української Накладні", та книгарня Савули у Відні — це 2 найбільші нині осередки українського наукового руху на захід від Сяну. П. Теодор Савула має бездоганні заслуги для української культури, з якими слід привітати його з його своєрідним ювілеєм.

А. К.

В Румунії повний спокій

БУКАРЕШТ, 4. II. — Згідно з урядовим повідомленням з понеділка, впродовж останніх 24-ох годин запанував у цілому краю спокій. Ніде не дійшло до зударів, грабунків, чи плюндрувань. Від 21.—23. I. тривали домашні ревізії в учасників революції. В Букарешті арештували всього 2.868 осіб. З цього 2.257 осіб задержали у вязниці. На провінції арештували 2.776 осіб. Разом у вязниці перебуває 5.033 осіб, що їх підозрівають у співучасті в революції. До вечора 1. II. сконфіскували в повстанців 87 важких та 446 легких скорострілів, 19.234 військових крісів, 8.043 ловецьких стрільб, 9.623 пістолів та револьверів, 76 механічних пістолів, 531.137 скорострільних набоїв, 41.040 револьверових та пістолевих набоїв, 931 ловецьких набоїв, 422 ручних гранат, 18 кільограмів динаміту, 111 динамітових набоїв та 4 запальні петарди. У Будапешті знайшли 129 вантажних авт пограбованого добра. Бунтівники, що заатакували станицю мандармерії Ферк-Аврік у повіті Германштад, арештовані. У суботу ввечері кондукатор Антонеску зробив ще одну спробу замиритися з леґіонарським рухом. Він заявив представникам преси про своє довголітнє дружнє відношення до Залізної Гвардії. Ген. Антонеску зазначив, що він покликав Залізну Гвардію для проводу держави та віддав їй всі відповідальні становища. Хоч леґіонарський рух присягнув бути вірним королеві та ген. Антонескові, він організував змову проти уряду та голови держави. Румунська держава та армія зуміла собі дати раду з бунтівниками. Ген. Антонеску заповів, що тих членів уряду, що їм докажуть зраду, покарають засланням, а грабіжників та злодіїв покарають розстрілом.

———o———

Амбасадор Курузу у канцлера Гітлера

БЕРЛІН, 4. II. — Сьогодні вполудне канцлер Гітлер прийняв у канцлерській палаті ніппонського амбасадора Курузу, що прийшов скласти прощальну візиту в звязку з своїм відїздом з Берліна. Приявний був при цьому мін. закордонних справ фон Рібентроп.

———o———

Противоенна демонстрація в Америці

УОШИНГТОН, 4. II. — Вчора перед комісією закордонних справ сенату промовляв американський міністр Нокс. Саме тоді перед будинком американського парляменту зібралися величезні маси народу, що демонстрували проти війни. Зі сходів, що ведуть до сенату, промовляв посол робітничої партії Мерк Ентоніо. Він у дуже гострій формі звернувся проти закону про допомогу для Англії.

ТОРГОВЛЯ З НІМЕЧЧИНОЮ ПРИНЕСЛА ЮГОСЛАВІЇ 800 МІЛ. ДИНАРІВ БІЛЬШЕ

Міністр закордонних справ Югославії, Маркович з нагоди закінчення німецько-югославянських господарських переговорів зложив недавно заяву, що незвичайно цікаво характеризує торговельно-господарські взаємини між цими обома краями. Маркович ствердив, що Югославія в торговлі з Німеччиною постійно має цю користь, що великий німецький ринок запевнює їй постійний збут усіх її головних продуктів не тільки в довільних контингентах, але й дає їй корисніші ціни, що часто в поважній мірі перевищують низький рівень цін на світових ринках. Ця торговельна політика, що її веде Югославія від 1934 р., не тільки що охоронила країну від непевностей світового ринку, але й принесла їй 800 мільйонів динарів приходу більше, ніж приносила їй давніше торговля на вільному світовому ринку. Зацікавленим господарським кругам Югославії і Німеччини вдалося крім того збільшити закордонну торговлю Югославії з Німеччиною, не вчисляючи Австрії й Протекторату, від 1934 до 1938 року з 500 мільйонів динарів на 2 міліярди. „Якщо б — заявив вкінці міністр — торговельна політика Югославії вимагала ще дальшого виправдання, то воно полягало б у тому, що така господарська політика має всі вигляди й дані стати господарською політикою цілої Европи".

Архиепископ Іларіон у Редакції „Краківських Вістей"

У вівторок 4. п. м. у передполудневих годинах. відвідав домівку Редакції „Краківських Вістей" при вул. Ожешковій у Кракові холмський і підляський архиепископ Іларіон (проф. д-р Іван Огієнко) у товаристві о. протоієрея Малюжинського. Достойні гості перевели в гурті редакторів нашого часопису, частинно своїх давніх добрих знайомих, добрих півтори години, відповідаючи на всі запити, що цікавлять Редакцію з ділянки церковно-православного та загально-національного життя на Холмщині та з черги знайомлячись з умовинами української журналістичної праці в Ген. Ґубернаторстві й поглядами Редакції на низку справ. Члени Редакції запевнили Владику, що всіми силами будуть підтримувати всі такі його зусилля, що виходять на добро українському народові, зокрема його гасло „служба народові — служба Богові". З свого боку Владика запевнив, що він є рішучим противником усякої міжвіроісповідної ворожнечі в українському народі та що між православними й греко-католиками на Холмщині є найкращі відносини. Арх. Іларіон оглянув усю домівку Редакції та поблагословив Редакцію в її праці для добра рідної нації.

Фахові сили на службі нації

Не раз та й не два приходилось нам містити на цих сторінках статті, що закликають нашу молодь, щоб ішла на високі й середні **фахові** школи, в першу чергу технічні й сільсько-господарські. Звертали ми увагу на незаступну вартість цих сил у пляновому й доцільному використанні національних можливостей.

Останні роки, особливо ці воєнні, доказують, що фахові сили стоять у першому ряді запотребування нації у днях її боротьби за свою кращу долю. Бачимо, що німці й італійці тому так знаменито приготовлені до війни, бо мають масу інжинірів усіх спеціяльностей, сільсько-господар. фаховців та лікарів. Хоч який був надмір у них цих фахових сил, — проте всі вони зайняті й попит за ними зростає.

За допомогою цих фах. сил Німеччина вибивається на перше місце в Европі. Треба зважити, що ще в 1896 р. в грудневому числі журналу „Найнтінтс Сентюрі" автор Б. Г. Туайт у статті „Торговельна війна між Німеччиною та Анґлією" писав:

„Головною таємницею великого розвитку промислу Німеччини є головно політехнічне виховання німців і фільософічний характер їх культури... У Німеччині розріст технічного мистецтва походить від людей, що вийшли з університетів і з тих політехнічних шкіл, що викликують зависть і пошану. І безліч винаходів у ділянці механіки потверджує правдивість цього явища. Інтелектуальна культура німецького виробника дозволяє йому опанувати всі засади, ідеї чи формули, що їх винайшов хтобудь інший; і, не зупиняючись на тому, що вже було зроблено, починати ляюораторійні розшуки наново, по своєму. А як вислід цієї системи бачимо величезний розріст німецької хемічної промисловости..."

Добрий приклад у кожному випадку варта й треба наслідувати! І нині вся наша молодь, що ще так недавно не мала доступу до ніяких високих фахових шкіл, повинна й мусить узяти собі за точку амбіції — переходити й кінчити різні **фахові** студії. Наша молодь повинна зрозуміти, що кожна фахова одиниця стає справді конструктивним чинником у суспільній організації нації. Кожний ідейний юнак повинен зрозуміти, що він, скінчивши високі чи середні фахові студії, стає направду вартісною одиницею для свого народу. Та що без того фахового знання, без фахової освіти, без фахового варстату праці, — навіть найбільша ідейність одиниці не має для народу повної сутньої вартости. М. О.

ЗАКОН ПРО ШКОЛИ ДЛЯ МЕНШ
НА МАДЯРЩИНІ

БУДАПЕШТ, 4. II. — На Мадярщи
дали закон про школи для іномовни
шин. Згаданий закон вступив у силу
II. ц. р. На підставі цього закону м
освіти може ввести в даній школі нем
ську мову навчання, коли цього зажа
батьки дітей нижче 15 літ у місцево
є сорок немадярських дітей. У кожн
сцевості, де є більше, як 10-теро м
ських дітей, істнуватиме згідно з
законом — мадярська школа.

Голова мадярського уряду та м
освіти заявили, що мета цього закон
причинитися до вдоволення потреб н
нальних меншин.

Згаданий закон появився був іще 1
ків тому, але його тоді не ввели в ж
Тільки в 1935 р. знову порушили цей з
Очевидно, що самого мовного закону
вистарчає, бо ще треба усунути те, щ
сі спинювало його переведення в жит
подбати про відповідних учителів.

——o——

ДОПОМОГА ДЛЯ АНҐЛІЇ — ЦЕ СА
ГУБСТВО ДЛЯ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖ

Голос американського вченого

НЮ-ЙОРК, 4. II. — Чільний амер
ський вчений, ректор університету у
каґо Роберт Гетчинс, що оце недавно
зійшовся після довголітньої приязни з
велтом, заявив у пятницю в одному п
вому інтервю, що Злучені Держави не
ють ніякого уповноваження, щоб стати
сіонарем світу. На його думку, амери
ська допомога для Анґлії — це само
ство. Далі Гетчинс висловив своє здиву
ня з приводу анґльофільських настрої
Ню-Йорку. Причину цього він бачит
особистих анґлійських впливах.

——o——

Зимова допомога — це найважливіша справа. Памятайте про бідну дітвору, про жертви війни, хворих по лікарнях і братів, що ждуть від Вас пом

ВІДНОВЛЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1941 РІК
Місячна передплата — 6 зол.

БОГДАН ЛЕПКИЙ 16)

Крутіж

(Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського).

Де така ватага перейшла, там хіба земля та небо тільки лишалося. Чого не візьмуть, те попалять та поруйнують, людей молодих з собою забирають, а старих та маленьких дітей — на другий світ.

„А де ж полон?" — питався Босаковський.

„Є", — відповів дід. — „Але мало. Полон татари беруть, а тут їх лиш кілька було. Решта наволоч усіляка".

„А ватажок? Цей високий, як дзвіниця?"

„Звір, а не чоловік".

„Вже він тепер нікому кривди не зробить".

„Вбили?"

„Навіть не здригнувся".

Діди й конюхи зраділи. Знати було, що він їм дався в знаки.

„Гей, жінки!"— гукнули.—„А вилазьте-но з корчів. Спасителі ваші прийшли!"

У корчах зашелестіло. Пси рвалися. Босаковський наказав їх міцно в руках тримати.

„Виходьте, виходьте!" — гукав і собі. — „Нема чого вам боятися! Та ще як гарні. Гарним жінкам ми раді!"

Несміливо підходили до нього, бо виглядав страшно. Височезний, худий, з довгими закривавленими вусами і з обвязаною головою, без шапки на голові — руками їх вітав.

„З волею, з волею здоровлю!" — промовляв гордо.

Уласові невістки кинулися до полонянок. Розвідувалися, хто вони і звідкіля, цікаві, як звичайно жінки.

„А Марусі Богатьківної між вами нема?" — спитав несміливо Борис.

Не відізвався ніхто.

І Босаковський гукнув:

„На хутір!"

VII.

Босаковський провадив табор. Без шапки, бо Борис перевязав йому голову, щоб спинити кров.

Але Босаковський і не думав про рани. Його прямо розпирала радість, що несподівано став хуторові в пригоді. І не лиш хутір урятував, але й табор добув та полонянок із рук харцизів. І то мабуть не будь-яких полонянок, бо бідних харцизи в полон не беруть. За Босаковським торохтіли вози, навантажена награбленим, а на двох останніх їхали полонянки. Вони все ще не вірили свойому щастю. Так несподівано спало на них, що й повірити важко. За возами їхали Уласенки. Кожний із них вів одного, а то й двох здобутих коней. Панас зі своїми псами на останку. Аж язики з радощів повівішували, а так рвуться, що втримати їх годі.

За табором конюхи корів і волів женуть.

Світає. Ранок будиться зі сну й позіхає імлою.

Бориса щось тягне до возів з жінками. Все йому здається, що там його Маруся... Боже ти мій! Коли б була, то більшого щастя і не треба. Аж його нема. Спитати б, чи хоч не чули чого про неї, не бачили, не зустрічали? Та боїться питати, щоб чого злого не почути. Не хоче тратити надії. Зиркає тільки зпід ока та наслухує, чи не почує чого. Ні.

І вози сунуть, як примари сонні. І ввесь цей похід у пе-

лосів преси

Основи ніппонської сили

каву статтю на тему зросту населення поні та її провінціях приносить „Дойьгемайне Цтг.":

Одним із найбільш особливих і мабуть одиноких проявів в історії є це, що Ніппонові вдалося продовж 70 років піднести кількість свого населення з 30 міліонів на кругло 0 міліонів. З приходом періоду Меїї, що піднесла Ніппон до великодержавного, імперіяльного рівня, усвідомив собі ніппонський уряд скоро ці великі завдання, що чекають ніппонську острівну державу. Він повернув усю народню силу в напрямі розросту населення, щоби зробити нарід великим і готовим на всякі події у майбутньому. До подібного осягу дійшла ніппонська адміністрація Кореї від 1910 р., коли то заволодів нею Ніппон. Кількість населення збільшилася там на 2 і пів раза. Але цього не досить. Такий самий прояв (рапідного зросту населення) зустрічаємо в цісарстві Манджуко, що його створила Японія. За переписом з 1-го жовтня мин. року було там у 1922 р., отже в році засновання цісарства, 30 міліонів населення. Провізоричний перепис, що його зарядили коротко пізніше, приніс цифру 32,482.627 осіб. Зате перепис із жовтня м. р. виявив нечуваний зріст на поверх 10 міліонів, отже дав докладно 43,233.954 людей населення. Таким чином стало Манджуко на девятому місці у розселенні світу, безпосередньо за Італією і перед Францією з її 41,980.000 населення. Як Ніппон, так і Манджуко, є державою з перевагою мужеського населення; на число 23,919.963 мужчин припадає там 19,313.991 жінок. Отже на 123,8 мужчин припадає 100 жінок. Хоча населення Манджуко так сильно зросло, все таки слід рахувати цю країну мало заселеним простором, бо на одному кв. кільометрі живе там усього 33 людей, в час коли в Ніппоні живе їх 190, та в Німеччині 135 на одному кв. кільометрі. Найгустіше заселена є провінція Фентієн з провінціональною столицею Мукденом. Живе там 10,325.530 людей. Найменшу кількість населення виказує гірська провінція на півн. заході Гсінган та провінція Гейго над Амуром, кожна по 100.000 людей. Столиця Манджуко Гсінкінг не є найбільшим містом у державі; вона стоїть на третьому місці за Мукденом і Харбіном. З цілого населення Манджуко, 38,637.000 людей, отже 89,4 відс., працює в сільському господарстві. Ця твереза статистика доводить до поважних висновків. Ніппон зумів скріпити не лише свою власну народню силу, але виявився також метким адміністратором та організатором на землях, що входять у межі його життєвого простору. Бо ж з повним правом сягає він за провідництво на Великому азійському Сході, що йому зрештою признала Німеччина та Італія у договорі 3-ох з 27. вересня 1940 р.

Найбільша дослідна організація світа

мецьке „Кайзер-Вільгельм-Товариство" святю недавно 30-ті роковини свойого заложення. нагоди його урядуючий предсідник, д-р Ернст гов, в останньому річному звідомленні стверщо Товариство без перерви продовжує свою ку працю над основними дослідами й тепер, ціла німецька нація стоїть у вирішному бою майбуття. і слушно. Бо заледви чи можна б подумати величезні успіхи німецької техніки, ерну німецьку зброю, літаки й вибухові матеа, синтетичні текстилі й синтетичну бензину, тихої й мозольної праці тих людей, що цілими ми досліджують властивості й закони природи не питаючи для кого й для чого вони ті підними ставляють.

дні 11. І. 1911 року основано „Кайзер-Вільм-Товариство для розвитку науки", що його вим завданням було творити й вдержувати чисто науково-дослідні інститути. До того часу науковими працями в Німеччині кермували тільки з університетських катедр та з лябораторій великих промислових підприємств.

Відомий німецький дослідник Вільгельм Гумбольт негайно по оснуванні берлінського університету висунув клич „помічник інституцій", отже піддержував думку Ляйбніца, щоб дослідні праці відділити від науки. Століття існування берлінського університету дало притоку до здійснення тих плянів.

37 ІНСТИТУТІВ — 800 НАУКОВИХ СПІВПРАЦІВНИКІВ.

Прецизних апаратів і спеціяльно сконструованих, часом дуже коштовних інструментів, потребують передусім природники. Тому головним завданням „Кайзер-Вільгельм-Товариства" було уладити відповідно вивінувані природничі інститути. Заложені перед і в часі світової війни інститути, розпочали негайно дослідні праці в ділянці хемії й біології. З істнуючих нині 37 інститутів, що до них треба зачислити ще й численні побічні станиці, 30 належить „Фізикально-Хемічно-Технічній Секції" та „Медично-Біольогічній Секції", тоді як тільки чотири інститути, а саме: історичний, правничий, інститут міжнародного права, та мистецько-культурний, належать до „Духово-Наукової Секції".

З 800 наукових співробітників Товариства також більша частина припадає на природничі науки. Крім згаданих інститутів, існують уже від недавна ще „Кайзер-Вільгельм-Інститут для досліду волокон", дальше для „Біо-фізики", для „Плекання звірят", для „Сільсько - господарських праць" та у Грацу опрацьовують тепер пляни для створення ще одного інституту для „досліду диких форм наших культурних ростин". Ці інститути розсіяні по цілій Німеччині. Та не тільки по Німеччині: Мистецько-науковий інститут має напр. свій осідок у Римі, а дослідна станиця для мікробіольогії в Сан Павльо в Бразилії. Про працю тих інститутів можна б писати вже цілі томи. Та щоб збагнути їхнє значіння для розвитку цивілізації, вистарчить навести тільки короткі приклади.

Кожний літак, уже майже кожний модерний самохід, має таку форму, щоб на неї найменше ділав опір повітря. Але першим і основником дослідів над струмами є проф. Прантль, дир. інституту, що сьогодні саме такими дослідами займається. Тепер там студіють вже своєрідне діяння струмів, що виступає при щораз більшій швидкості модерного літака, щоб змінити та пристосувати форму літака до змінливих обставин у повітрі, тоді, як швидкість струму переганяє ще дещо швидкість звуку з її 1200 кільометрами на годину.

З чотирьох способів видобування в Німеччині плинного палива з вугілля два з них розвинув проф. Франц Фішер зі своїми співробітниками в інституті для досліду вугілля. Завдяки його праці — Німеччина видобуває нині з вугілля бензину й смари, а дальше, як похідні продукти, товщ до виробу мила й ін.

„Кайзер-Вільгельм-Інститути" не обмежуються тільки до засадничих дослідів. В часі світової війни, як і пізніше, в часі відбудови німецького господарства, ці інститути діставали до розвязки деякі означені завдання. Згадані інститути дають і виховують Німеччині рік-річно кадри молодих дослідників. Після 30 літ свого істнування, „Кайзер-Вільгельм-Товариство" — це найбільша дослідна організація в світі, не тільки числом своїх членів, співробітників і уладжень, але передусім своєю працею та її успіхами.

———о———

редсвітню годину на лісовій, невиїжденій дорозі, більше на сон, ніж наяву подібний. Борисові так дивно: поїхав із Журбою з приказами до сотні, а вертається з людьми, яких ніколи не бачив.

Це нині... А що буде завтра?... Може його доля знов кудись у невідоме зажене.

„Борисе!" — почув голос Босаковського і почвалав конем до нього.

„А що там, дядьку?"

„Не дармували ми нині, правда? Заплатили Уласові за хліб і сіль".

„Ще й які!"

„Біда лиш, що мене якийсь харциз заглибоко шаблею черкнув. Боюсь, щоб кости не нарушив".

„Не думаю".

„А коли б що до чого, то знай, що ввесь мій маєток для тебе. Кінь, шабля і лосевий каптан. Коня доглядай і не осоромиш шаблі. По моїх предках насліддя".

„Щось вам також до голови прийшло!"

„Помело поможе тобі шукати Марусі. Це мудра голова, хоч я за свою не поміняв би. А все ж таки мудра. А як знайдете, так не відкладайте, лиш одружіться та жийте собі щасливо. Я вас благословлю".

І сказавши це, руки вгору підняв і дивився на небо.

Борис здивовано глянув на Босаковського. Невже-ж з ним справді так погано?

А Босаковський далі розпорядки давав:

„Коли б хто до моїх »майонтків« голосився, то кажи, що хто за життя мене не знав, то й по смерти не треба. Це я на письмі лишу... А як що Бог милосердний першого сина вам пішле, то охрестіть його моїм імям. Хай хоч тільки поминок лишиться по мені. Безпотомно зі світа зійду. На мені й рід Босаковських скінчиться. Тому то й печать мою на похоронах при людях потовчи і на сиґнеті гербовий знак сплюй. Був Босаковський і вже його нема".

„Жартуєте собі".

„Не до жартів мені, синку. Прочуття таке маю. Колись і я був молодий, дівчата пропадали за мною, — минулося... Погано мене черкнув якийсь харциз..."

Сонце сходило, коли похід доїздив до хутора. Пси перші побігли до брами й такий гавкіт зняли, що й мерців побудили б.

Та мерців на хуторі вже не було. Челядь повитягала трупи з подвіря й оподалік, над ставком, копала для них ями. Тільки ще сліди пролитої крови багрилися й вилискували до сонця, як велитенські рубіни.

Кілька ранених лежало на мураві й Устя оглядала їм рани. Так дбайливо це робила, якби то були не вчорашні вороги, а свої люди.

Нараз побачив Босаковського з табором і за голову вхопився.

„А це що?"

„Це для вашої милости й для вашої дружини, добродійки Усті" — відповів чемно Босаковський. — „Даруночок маленький привожу за гостину вашу премилу".

Балакав так, буцім він дійсно свою річ дарує.

„А мостиві пані й панянки", — повернувся до полонянок, — „вольні і без викупу. Милости просимо розпоряджати собою по власній уподобі. Якій до батьків спішно, то до батьків піде, а якій до милого свого, то до нього. Не спинятимемо. А поки що, добродії наші, Улас та Устя, не відмовлять вам гостинної стріхи, щоб відпочили. Правда, що не відмовите?" (Далі буде).

Молодь і виховання

Змагання, як виховний чинник

Нераз у нас писалось уже про спорт, про тіловиховання та про їх користі. І слід признати, що можемо занотувати вже поважне зацікавлення цими річами серед нашої молоді. На жаль, тільки серед молоді. Старшого громадянства спорт ще не зацікавив. І коли в нас на сторінках преси почивають лунати голоси про використання спорту, як чинника пропаганди, то це подекуди виглядає смішним. Ми передусім мусимо розвинути успішну пропаганду за поширення спорту в нас, за його умасовлення. Мусимо звернути увагу на клич: „Спорт у маси", а тоді зможемо й сам спорт використати. Бо успіх пропаганди за допомогою спорту залежить у великій мірі від його масовости.

Думаю, що це твердження не потребує аж надто великого обґрунтовання. У цьому зможемо переконатись, коли розглянемо розвій німецького спорту й дороги, якими він власне дійшов до так великих успіхів на спортових майданах цілого світу. Нераз багатьом з нас доводиться порівнювати світові або европ. спортові осяги з нашими, українськими. Відразу нам кинеться в вічі велика різниця поміж ними. У той час, коли осяги наших спортовців є слабі, осяги спортовців інших народів видаються для нас нераз чимсь неможливим до осягнення. Бо осяг пересічної німецької, чи американської змагунки є рівний, або навіть кращий від осягу нашого першуна. А чому ж у нас нема таких осягів, як у інших народів? — запитає дехто. Чи український народ є такий кволий? Ні, власне фізичні прикмети українського народу вказують на те, що й нас стати на щось подібне. Розвязання загадки лежить в чомусь іншому. В той час, коли в інших народів руханка, спортові вправи стали щоденною потребою, в нас вони, на жаль, є ще досі примхою, панською вигадкою. Тоді, коли тисячі — мільони німецької молоді день у день вправляє, у нас дуже маленька частина, відсотково рівна зеру, вправляє раз на тиждень, а решта цілковито не вправляє. Тому й диво, що самі наші вроджені здібности не приносять нам добрих осягів. Щоби талант дав певні користі, в якому б то не було напрямку, він потребує праці. Проте коли ми не розвинемо наших вроджених здібностей фізичної сили, не можемо сподіватися добрих вислідів.

І коли німецька молодь завзято вправляє, що тижня влаштовує змагання для перевірки своїх осягів, для перевірки їх розвитку, для лицарського суперництва, ми „ловимо гави" й сваримося.

Не одного з нашої молоді заскочило під сучасну пору тяжке воєнне положення. Дуже багатьох із них, може перший раз, зустрінула найтяжча боротьба — боротьба за життя. І на жаль, треба ствердити, що багато стало безрадними в обличчі цієї боротьби. Їм забракло витривалости й завзяття. І хоч є у них всі дані до того, щоб вийти побідно з життєвих труднощей й перешкод, вони зневірилися, стратили охоту до боротьби. Обезволені, здалися на ласку долі й недолі та по нашому бідкаються.

Для уявлення причини їх духового заломання, дозволю собі представити читачам один образок, що його бачив я на спортових змаганнях. На вибігу короткого бігу стоїть два юнаки, що за хвилю змагатимуться за першенство. Стрункі їх постаті здригаються від сильного зденервування. Обличчя закамяніли в очікуванні. Очі вдивлені в кінець біжні, де мерехтить напнята біла лента, що її мають перервати груди переможця. Ще хвилина й почнеться важкий змаг за славу для свого народу, за честь для держави. Лускає стріл судді, й обидва виривають з вибігу, мов стріли. Біжать пружними кроками, рамя в рамя. Разом минають половину віддалі і приспішують біг. Обидва червоніють від напруження, пучніють мязи обличчя. Вже недалеко мета. Хто переможе? Настрої напружуються. Ще всього кількадесять метрів. Обидва біжать в найбільшому зусиллі. Всі набирають переконання, що вони обидва прибіжать рівночасно й поділяться перемогою. Але що ж це? Пять метрів перед метою один виривається наперед. Ще крок і перемога, на яку чекає увесь народ. А другий через силу кінчає біг. Що сталося? Невже другий змагун не міг витримати кілька секунд змагу й не міг спромогтися на остаточний зрив. Ні, тут фізичні сили не рішали, тут рішала сила духа, він не витримав психічно. Він заломився, зневірився в можливість перемоги над противником. А хто зна, чи коли б він витримав ще одну десяту секунди, чи противник був би не стратив віри в побіду? На жаль, переможець мав сильнішу волю побіди, був більше опанований і виграв. І може лиш одна десята секунди бракувала, щоб він заломився, але він видержав і завдяки їй переміг психічно свого противника, я значить і фізично. І це є суттю змагу.

А чи нема подібних випадків і в житті. Скільки пропало людей, що в останній момент заломлювались і програвали життєвий змаг. І чи тільки такі заломаня та програні зустрічаємо в одиниць? Безліч таких випадків смертельного заломання зутрічаємо в історії народів.

А тепер зробимо з повищого висновок. Хто з тих двох юнаків буде витривалішим в житті, чи переможець, чи переможений, що в останній хвилині заломився? Я вважаю, що той перший, бо він має більше психічних вартостей.

На прикладі бачимо, яку велику вартість мають спортові змагання у виробльованні характерів та у пристособлюванні одиниці до життя. Тому варто їх попирати, варто їх влаштовувати, дбаючи очевидно про вдержання їх виховних вартостей.

Бо нерідко спортові змагання приносять довготривале психічне заломання й пригнічення людини. Одна невдача нераз так сильно може відбитись на амбіції спортовця, що він зневіриться в свої сили й на довший час, або назавжди покине спортовий майдан. Але тоді тут маємо до діла з хворобливою амбіцією, яку ще можна виправити в молоді; натомість трудно або просто неможливо в старших.

Перекиньмося тепер з спортового майдану в життя й пригляньмося, які шкоди для людини може принести хвороблива амбіція, що по одній невдачі, навіть по суті благій, незначній, не дозволить людині вже далі чесно змагатись, але попхне її в безодню нужди, а нерідко й злочину. Таких випадків у житті можна найти сотки. А чи цього не можна виправити. Можна. Молодь, що перейметься вповні здоровими спортовими засадами, охорониться перед усіми цими злими психічними прикметами.

В. Василенко

Виховання в уладах

Маю враження, що зайвим було би представляти досягнення народів і націй, до яких вони дійшли завдяки сильній, одноцілій організації цілої суспільности. Кожний українець з подивом обсервує успіхи суцільно зорганізованого німецького народу і кожний розуміє, в чому полягає суть тих успіхів. Одночасно кожний із нас роздумує над тим, чому ми, українці, не потрапимо себе сильно зорганізувати, чому не потрапимо створити сильного моноліту, сильної зорганізованої цілости. У висліді частина махне рукою, кладучи це на карб українського „індивідуалізму", частина — хоч признає конечність організації й бачить її можливості — теоретично змагає до того, щоб істнуючий стан змінити, але практично дальше не хоче зміняти своєї поведінки.

Не можна мати за це претенсій до т. зв. старшого громадянства, бо пізно стару вербу нагинати, але мусимо цей обяв уважати каригідним у молодого покоління, яке зростало в кращих чи гірших уладах і якій ніяк не може бути чужим зрозуміння для організованого життя. Тимчасом саме молоде покоління в деяких випадках виказує повну байдужість, а подекуди й нехіть до організування й до уладів. Воно виправдується різними менше або більше нестійними причинами, вважає себе за щось краще, за щось, що вже не потребує уладів, за щось, що вже виросло понад улади. Тимчасом у дійсности це є ніщо інше, лише духове лінивство, протигуртове наставлення, нехіть до сповнювання наложених уладами хочби найменших обовязків. Це ніщо інше, як лише наше „самсобіпанство", самолюбство й забріханість. Це є наші давні гріхи, які все ведуть нас до розпорошення, до безладу, до безсильности. Організованість, улад, суспільність і держава накладають на одиниці важкі обовязки, вимагають відречення, самопосвяти, але чим у більшому ступні цього вимагається, тим більші успіхи осягає збірнота й тим самим у загальному стає краще життя одиницям.

От, хоч би взяти такий маленький примір: у Кракові є понад сорок людей, які мають лещетарський виряд, а які їздять на лещетах (це лише ті, яких я бачив). Доволі великий гурт людей, з яким можна вже добре вести працю. Поодинокі лещетарі мали би навіть із того користь, бо можна уладжувати дошколи їзди, орґанізувати прогульки в околиці Кракова, або дальші, вистаравшись залізничі знижки. Все ж то краще йти в українському товаристві, з меньше або більше знайомими людьми, веселіше і відрадніше в чужому місті, на чужині. Та воно ніби так! — але... треба встати в означеній порі (не дуже зрештою скоро, бо прогульки зачинаються ок. год. 10-ої), не можна спізнитися. Отже й цього люди не можуть виконати. Ось краківський курінь молоді, в якому є 16 лещетарів (з цих сороккілька!), уладжує щонеділі лещетарські прогульки, доступні й для нечленів, кожну прогульку оголошує в часописі, крім цього заповідається устно, а всетаки на прогульки приходить зпоза куреня всього один-два лещетарі. Одні йдуть кільканадцять хвилин скоріше, інші кільканадцять хвилин пізніше, якось так виглядає, щоб не йти разом. Сумне явище, але правдиве; тимбільше, що між цими самсобіпанами є люди, колишні члени уладів, які чейже добре вже відчули, що дає сильний улад, що в ньому можна зробити й до чого можна довести.

Це мусять собі добре закарбувати сучасні наші провідники молоді. Вправді в напрямних виховання наших уладів молоді на одному з перших місць стоїть тісне звязання молоді з уладом, обняття повного її самовиховання і заспокоєння усіх її потреб і проблем, яких не розвязують інші середовища, але всетаки з досвіду бачимо, що навіть при так добрім поставленні цієї справи, *як була вона прим. у „Пласті"*, успіхи не є надзвичайні. Правда, що „Пласт" діяв у поневоленні, що багато недотягнень мусів толерувати, бо на це не дозволяли займанницькі обставини, але все ж таки був це найкраще поставлений досі в нас улад леґального виховання молоді.

І коли сьогодні підносить дехто заміти, що позашкільне виховання молоді має бути розділене поміж два осередки й що фізичне виховання слід би відділити від решти інтелектуального й морального виховання молоді, то хіба хоче в цей спосіб завернути наш методичний дорібок кілька десятків літ назад. Хотячи виховати молодь у дусі зорґанізованости цілого суспільного життя, мусимо її призвичаїти до того, щоб вона усі потреби й зацікавлення свого по-

(Докінчення на стор. 6-ій).

З українського життя

ДВІ АКАДЕМІЇ В БЕРЛІНІ.

Майже 1000 осіб, головно українського робітництва, взяло участь у двох урочистих академіях, що їх влаштувала в **роковини 22. січня** та з нагоди 50-ліття полк. А. Мельника філія УНО в Берліні, в неділю 26. січня ц. р., в салі Баха при Ліцовштрасе ч. 76.

Першу академію відкрив голова УНО **полк. Т. Омельченко** і виголосив добру й річеву промову про значіння роковин 22. січня. Голова УНО закликав до єднання і боротьби з проявами національного розсварення. Програму цієї академії виповнили виступи симпатичного **мужеського хору** під управою **В. Осташевського** („Ой, гук мати" — Лисенка, „Засяло сонце" — Недільського), три пісні **Оксани Бурбелло**, деклямація („Крути" — Янова) **В. Зими** і дуже добра деклямація Шевченкового „Прольогу до неофітів", віддана **Р. Степаняком**, що має незвичайно приємний голос і високу культуру рецитатора.

Після перерви відбулася в цій самій салі друга врочистість: **ювилей плк. Мельника.** Перлиною її програми стала святочна промова **Євгена Маланюка,** який прибув спеціяльно з Варшави. Була це одна з кращих промов поета, яку доводилося нам чути. Маланюк говорив про характер української душі, про події великих днів національної революції, про головні постаті Києва 1917—1918 рр. На тлі прекрасно й своєрідно нарисованих провідних постатей цих часів накреслив промовець барвну характеристику плк. А. Мельника, (Маланюк був колись адютантом ювилята). Особливо напружено слухали сотні українського робітництва переконливих слів Євгена Маланюка про рівну ролю Галичан і Наддніпрянців у процесі національного відродження. Дальші точки програми — це були виступи тих самих виконавців, що виступали на першій академії.

Загальне враження з атмосфери свята — дуже позитивне. **КТВ.**

ШАХОВЕ ЖИТТЯ В ЯРОСЛАВІ.

В жовтні 1940 р. повстала при місцевому К. Л. К. Шахова Секція під назвою „Секція Шахістів". Першою працею секції був внутрішньо-клюбовий шаховий турнір, до якого стало 34 змагунів. До кінця турніру видержало 23 грачів. Рівень гри доволі високий. Турнір почався 3. XI. і тривав до 15. XII. — Остаточний вислід: 1. Лушпинський Тарас, цьогорічний мистець Т-ва здобув $20^{1}/_{2}$ точок, 2. Домазар Зенон 19 т., 3. Копистянський Андронік 19 т., 4. Дейчаківський Володимир $17^{1}/_{2}$ т., 5. Брухаль Антіп 14 т., 6. Федан Володимир 14 т. і т. д.

Після укінчення цього турніру провід „С. Ш." приступив негайно до підготови великого шахового турніру за мистецтво города Ярослава. Турнір цей почався 12. І. ц. р. Участь у ньому бере 28 чільніших шахістів Ярослава. Розгривки відбуваються в домівці Т-ва „Родина" вечорами в неділі, свята, середи й суботи. Зацікавлення турніром велике. Якість грачів дає запоруку про відповідний рівень гри. На заклик проводу К. Л. К. і „С. Ш." щедро відгукнулись українські фірми й задеклярували цілу низку нагород, так, що перші місця будуть нагороджені. Участь у турнірі беруть оці шахісти: д-р Барусевич, Біда Кость, м-р Вербенець, Вергун Волод., Вергун Осип, Головач, м-р Гошоватюк, Дейчаківський, Дзядик, д-р Добрянський, Домазар, Дуб Мих., м-р Заяць Вол., Зеленяк, проф. Кондришин, Копистянський А., інсп. Кудлик, дир. Кузів, Лушпинський Т., Маслій, д-р Мурович Вол., Мурович Ст., Пасіка, м-р Рицар, дир. Сливинський, Смук, Хоростіль і проф. Шимердяк.

Турніром проводить турнірова комісія в складі: інсп. Кудлик, Лушпинський і Копистянський.

БІЛА ПРАЦЮЄ

Останніми часами життя наше в Білій значно оживилося. Всі ділянки нашого життя починають рівномірно розвиватися. Бачимо оживлену працю в Союзі Кооператив, в книгарні, в місцевому українському консумі »Підляшанці«.

Український Допомоговий Комітет посилив свою працю також у самій Білій. Крім Куреня Молоді, що зорганізований давніше, створено УОТ, повстала також »Жіноча Секція«, покликано до життя Комісію Міста, що має багато праці перед собою. На кожному кроці бачимо і відчуваємо, що життя наше набирає чимраз більшого розмаху.

І. Курінь Молоді ім. Богдана Хмельницького в Білій проявляє живу діяльність. Улаштовано цілу низку імпрез, академій, як Листопадове Свято, День 21. XI. і ін.

В Білій є український хор під управою д-ра Пантелевича, що немало часу і труду посвячує для підготови різних імпрез.

Заходом Куреня Молоді, і головно жіночої чоти відбувся Андріївський Вечір. Серед прастарих звичаїв і обичаїв, товариських забав, мило провів **Курінь цілий вечір.** Курінь Молоді уладив також св. Миколая для старшого громадянства. Дня 23. XII. Курінь Молоді з юнацтвом торг. школи улаштував спільне Свято Борців.

При Курені Молоді зорганізовано аматорський гурток, що підготовляє низку вистав. Спільними силами Курінь закупив бібліотеку за 300 зол. в „Українському Видавництві" в Кракові, члени Куреня зложили даром трохи книжок (понад 80) і тепер наша бібліотека начислює понад 400 томів. Праця в Курені йде правильно, відбуваються сходини що тижня, окремо мужеські рої, окремо жіночі. Відчуваємо великий брак більшої салі, де можна б відбувати руханку.

ХОЛМЩИНА

ПЕРША УКРАЇНСЬКА „ЯЛИНКА" В СТОЛПЮ.

Третього дня Різдвяних Свят село Столпє переживало гарні та памятні хвилі. Під вечір зібралися в школі громадно батьки й діти, щоб уперше побачити український „Вертеп" та „Ялинку", що їх улаштувала місцева вчителька Ст. Войтович. Діти бездоганно відіграли свої ролі, а по виставі захоплювали публику своїми деклямаціями. При рясно освітленій і гарно прибраній ялинці діти деклямували відповідні вірші, переплітаючи їх колядами, яких гарно вивчив учитель релігії Климюк. Та найкращою атракцією і несподіванкою було закінчення імпрези, а саме-роздача дарунків дітворі ангелом. Це була велика втіха як для дітей, так і для батьків. Велика дяка належиться війтові волости Став і управі місцевої кооперативи в особі Марцинюка, що грішми причинилися до великої радости української дітвори в Столпю.

Така імпреза підносить не лише дітвору, але й батьків на дусі та впоює національну свідомість. Учительці Ст. Войтович треба побажати дальших успіхів у цій важкій та вдячній праці, що її висліди вже видно. **Гість.**

ПРАЦЯ КУРЕНІВ МОЛОДІ БАЛИГОРОДЩИНИ.

У неділю, дня 19. І. жіночий рій »Сорокатих« у Балигороді влаштував вечір пісні і танцю. Цей вечір був призначений виключно для молоді 32 К. М. Програма була коротенька і гарно обдумана, а виконання, як на початок міщанських дівчаток — гарне.

Приготовленням „Сорокатих" до виступу зайнялася п. Байсалукова, яко провідниця цього рою.

Гарний уклад »сплетень«, в яких почулося трохи правди про працю в Курені деяких членів, повинен бути заохотою до кращої праці.

Дохід з вечора (54.15 зол.) призначений на зимову допомогу українським студентам.

Над подібним виступом повинні призадуматися роєві: „Язикатих", „Вусатих", та „Ненаситців".

БІЛГОРАЙЩИНА

КНЯЖПІЛЬ.

В день Водохреща учні української народньої школи в Княжполі самочинно зібрали в селі на шкільну бібліотеку 35 зол. 20 сот. Гроші передали на руки свого управителя школи Романа Кравса.

Дня 22. І. 1941 року шкільна молодь села Княжпіль з участю старшого громадянства святкували Свято 22. січня. По вислуханні Богослуження в місцевій церкві та проповіді о. Кошового, зібрані прибули до школи. Змістовий і добре опрацьований реферат виголосив управитель школи Роман Кравс. По рефераті відбулися деклямації, переплітані хоровими точками, що назагал випали зовсім удатно. Національним гимном закінчено свято.

Чорний.

НІМЕЧЧИНА

СВЯТ-ВЕЧІР У БАД-ҐРУНДІ.

Згідно з традицією в межах Великої Німеччини, по усіх усюдах, де тільки опинилися українці, відбувався спільний Свят-Вечір. І у Бад-Ґрунді відбувся Свят-Вечір старанням друга Івана Склейковича та його дружини, що приготовила українські страви. В гарно прибраній салі засіло за столами 51 друзів і посестр. На запросини гуртка прибув німецький католицький священик, що по спільній молитві „Отче наш" поблагословив просфору, а друг Склейкович поділив її поміж присутніми, бажаючи кожному „Веселих Свят". Коли засіли спільно до стола немов одна сімя, полинули думками до своїх рідних, та переслали їм привіти і побажання. Потім забрав голос священик і виголосив коротку промову в німецькій мові. Друг Склейкович у коротких словах підбадьорив приявних. Потім колядували „Бог Предвічний" і інші коляди. Свят-Вечір закінчено відспіванням молитви „Боже Великий".

Совітський протест у Лондоні

Кореспондент **„Франкфуртер Цтг"** у швайцарському Берні подає вістку про новий совітський протест у Лондоні:

„Внаслідок британської бльокади прийшло знову до терть між Англією та Совітським Союзом. Совітський амбасадор Майскій передав у пятницю державному підсекретареві у міністерстві закорд. справ Бутлерові протестаційну ноту в справі затримки англійським воєнним кораблем грецького корабля, що віз крам для Совітів. В ноті сказано, що корабель затримали англійці коло фалькляндських островів та зареквірували його вантаж, який складався зі шкіри всякого рода та вовни. Транспорт був направлений з Буенос Айрес до Владивостоку. Бутлер пообіцяв Майскому негайно розглянути справу і — як кажуть — говорив уже про неї з міністром бльокади Дентоном.

Чергове ускладнення виринуло у звязку з 5 колишніми естонськими та латвійськими кораблями, що стоять у ірляндських портах. Совітський уряд задумував ними перевезти на батьківщину триста балтійських моряків, що тепер перебувають в Англії. Колишній латвійський посол і колишній естонський ґенеральний консуль поставили внесок у найвищому ірляндському трибуналі, щоб цим кораблям судово заборонили виїзд. Також у цій справі говорив совітський амбасадор Майскій цього тижня з Іденом. Як відомо, проблема визнання сполуки балтійських держав зі Совітами є одною з найважніших спірних точок між Англією та Совітами. Здається, що у цій справі також тепер, за міністрування Ідена, не прийде до зміни становища англ. міністерства закорд. справ. Навпаки, нині говорять про те, що Іден покаже тепер супроти Совітів „тверду руку". Кажуть, що він може позволити собі на це тим паче, бо передше виявив доволі ясно своє глибоке побажання довести до покращання взаємин зі Совітами.

——о——

ВИХОВАННЯ В УЛАДАХ.

(Докінчення зі стор. 5-ої).

задомашнього й позашкільного життя заспокоювала виключно в уладах в орґанізованому виді; вона не сміє ніодної емоції пережити поза школою, домом чи уладом. А нагляд над таким поставленням справи можна мати лише тоді, коли один улад буде обіймати усе життя молоді. У протилежному випадку напевно частина молоді буде багато часу присвячувати тіловихованню зі шкодою для духового виховання, а знайдуться й такі, які будуть зовсім занедбувати тіловиховання.

Тимчасом саме нам іде про гармонійне виховання, про витворення рівноваги між духовими та тілесними вартостями, а припильнувати рівновагу потрапить лише один провідний чинник, один виховник. Він мусить наскрізь знати своїх вихованків, мусить чуйно відчувати зміни їх психічного наставлення і психічних переживань, щоб у відповідній хвилині підсунути йому відповідну емоцію. Є роки, а навіть місяці, в яких молодь цікавиться та захоплюється різними видами праці. Раз треба їй більше змагів, раз більше мандрівок, другий раз більше історії, пригод, чи розвязування суспільних питань; раз треба давати молоді більше праці, а в деяких випадках знеохоти, чи глибоких психічних переживань, зменшити натугу праці, а то інколи взагалі на якийсь час звільнити від неї. Одночасно треба дбати про те, щоб молодь не потребувала шукати собі іншого середовища поза своїм уладом.

ВЕЛИКА ДОРІЖНЯ В АНҐЛІЇ

ШТОКГОЛЬМ, 4. II. — На сторінках „Фіненшіел Таймс" появився перегляд цін, що виявив **велику звишку цін харчів** від часу війни. В порівнанні зі станом зі серпня 1939 — ціни харчів у грудні 1940 р. зросли на 40,8 відс., ціни сирівців на 42,9 відс.

Новинки

КАЛЕНДАР.

ЛЮТЕНЬ.

5. Середа — смч. Клим. еп.
6. Четвер — пр. Ксенії

— НОВЕ ЧИСЛО »МАЛИХ ДРУЗІВ«. Вже вийшло 2 (14) ч. часопису для української дітвори »Малі Друзі« за лютий 1941 р. На зміст цього незвичайно живо й цікаво редагованого дитячого місячника складаються м. ін. вірш Л. Українки, статейка про Лесю Українку, цікаві оповідання й казки, гарні вірші й загадки. Є окремий додаток »Маленькі Друзі« для найменших читачів, що певно принесе їм багато радости. В числі багато знаменитих ілюстрацій Ека і гарних світлин. Ціна — 40 сот. — Цей дитячий журналик повинен бути в руках кожної української дитини. Обовязком українських батьків передплачувати місячник »Малі Друзі« для своїх дітей, тимбільше, що невисока його ціна (2 зол. піврічно) робить його доступним для кожної навіть незаможної української родини.

— УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ХОР Ґенерального Губернаторства під проводом Володимира Божика виступить з одним концертом уперше в Берліні (Бетовензаль) у вівторок, 11. лютого ц. р.

— ПОШТОВИЙ КУРС, що мав зачатися з кінцем січня, з технічних причин відложений. Новий речинець курсу буде поданий у пресі. — Керманич Відділу Праці й Суспільної Опіки УЦК. 1-3

— БІЖЕНЦІВ, що при переході кордону з Совітів і Литви здали гроші німецькій митній сторожі й які у визначеному речинці до 15. XI. 1940 р. подали прохання до УЦК в справі одержання підмог та були взвані доповнити свої прохання — закликається, щоби вони найпізніше до 10. лютого 1941 р. доповнили свої прохання відповідно до вказівок, які одержали від УЦК, чи через Головну Опікунчу Раду. — Відділ Праці й Суспільної Опіки при УЦК.

— В СПРАВІ ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛОНЕНИХ, бувших вояків польської армії, що перебувають у таборах полонених, подається до відома, що згідно з повідомленням компетентних чинників, усі УКРАЇНЦІ ПОЛОНЕНІ, без огляду на їх попереднє місце замешкання, будуть із таборів звільнені вже в найближчому часі. Прохань у цій справі не потрібно ніде вносити. — Керманич Відділу Праці і Сусп. Опіки при УЦК. 1-5

— ВІДЛИГА. Від двох днів у Кракові відлига. Дня 4. II. було всього 1 ступінь морозу. Величезні маси снігів скоро тають. Якщо не потиснуть знов морози — небезпека повені погрожуватиме оселям над ріками.

— НАЙСТАРШИЙ ТУРОК. З Царгороду повідомляють, що найстарший турок має 152 роки. Це стверджено підчас недавнього перепису населення. Згаданий старець живе в місцевості Мунтазіє, має трьох синів, з яких кожний має понад 100 літ, кільканадцять внуків і правнуків. Кожного дня відбуває він короткий прохід.

— ХАРЧЕВІ ОБМЕЖЕННЯ В ЮГОСЛАВІЇ. В Банаті обмежено продаж різних харчів: товщів, збіжжя, олію, соли, цукру, кави, також і нафти.

— В МІНХЕНІ відбуваються торжества з нагоди 40-ліття смерти італійського музики, Вердія. Відіграно ліричну комедію »Фальстаф«, що мала величезний успіх.

— ПРЕМІЄРА ОПЕРИ ЧАЙКОВСЬКОГО В БЕРЛІНІ. В державній берлінській опері виставили вперше 31. I. ц. р. оперу Чайковського »Чародійка«. Публика викупила вже наперед усі білети та прийняла прем'єру з великим захопленням.

— НЕБЕЗПЕКА ПОВЕНІ НА МАДЯРЩИНІ. Стан води в Будапешті прибирає внаслідок ледових заторів щораз більш небезпечні розміри. Пожежна сторожа і пієніри в гострому поготівлі. Нижче Будапешту опорожнили багато домів над берегом. Небезпеку повені збільшили великі сніги що впали останніми днями.

— КАНАЛ ДУНАЙ—ЧОРНЕ МОРЕ. Між Черноводою й Констанцою, на просторі 60 км. побудують канал. Він скоротить плавбу Дунаєм до Чорного моря на 300 км. Початкові роботи вже почалися.

— ГРИПА ШАЛІЄ В БУДАПЕШТІ. В мадярській столиці занедужало на важку грипу 300.000 осіб. Всі лікарні переповнені. Приготовляють нові лікарні для поміщення нових тисяч хворих.

Короткі вістки

— НІМЕЦЬКО - ШВЕДСЬКІ ГОСПОДАРСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ йдуть у Берліні. Узгіднено справу товарової виміни між Швецією та зайнятими краями, Бельґією та Голяндією.

— НОВА ФРАНЦУЗЬКА ПАРТІЯ. З Віші повідомляють, що незабаром має повстати нова французька партія „Рассанблеман Насіональ", що має обєднати всі сили народу.

— НІППОНСЬКІ БОМБОВИКИ заатакували низку китайських летовищ. Вилетів у повітря один китайський магазин муніції.

Малий фейлетон

Дещо про інтеліґенцію

Мене це страшенно обурює, як хтось говорить, що в нас немає інтеліґенції. Інакша справа, що може тієї інтеліґенції дещо замало в порівнанні з іншими народами, але вона є і, ще яка є: самі маґістри, доктори, директори, інжиніри, меценаси, меценати — що захочете! Рідко навіть дехто трапляється без титулу. А якщо й трапиться, то йому зараз такий титул підшукають, підберуть.

До війни, як когось не було чим та як величати й коли до нього ніякий титул не підходив, то казали йому — „референт". А кожний щось реферує. Скажімо дома з жінкою, на вулиці, як з кимось стрінеться. Загалом людина живе й мусить реферувати.

Коли ж комусь якийсь титул навкучиться і його задовго вже таксамо титулують, тоді треба обовязково зміни. Прим. величають його тоді „президентом".

Бо до речі — кожний десь президіює: в хаті підчас обіду, на раді родинній, в якійсь каварні при столику і т. д. Та в цих воєнних часах не стає вже й тих титулів. Їх замало, ними годі охопити наше життя. Тому введено багацько нових, досі незнаних, гучних, що відповідали б до хвилі, а навіть до стилю вже, що твориться.

Для більшого відріжнення ще приходять і додатки: прим. »діловий«, »дійсний«, »часовий«, »головний« і т. д.

Зясовуючи все це докупи, смішно й сказати, що в нас не стає людей, чи інтеліґенції, а вже про освіту, то й годі згадувати. В нас кожний преться до освіти, навіть не вдоволюється вже набутим знанням, бо хоче ще більше навчитись.

От щонедавно в одній з наших ґімназій зголосилось до матури аж 8 маґістрів, 4 інжиніри, 5 меценасів, 1 меценат, декілька директорів і докторів. А скільки ще прим. усяких докторів от так собі ходить...

Бо й ясно, що докторові не зашкодить мати бодай правдиву матуру, інжинірові навчитися дещо ґеометрії, маґістрові писати, а директорові дізнатись, як обчислюють відсотки.

З цього і велика користь. Загалом вся інтеліґенція може тоді бути затруднена, — не лише всякі канцеляристи, секретарі, чи інші звичайні урядовці.

ГНОМ.

Зі спорту

ЛЕЩЕТАРСЬКА ПРОГУЛЬКА ДО КОМАНЧІ.

Відділ опіки над молоддю й родиною УЦК організує прогульку на краєві лещетарські змагання в Команчі, що відбудуться дня 14., 15. (Стрітення) і 16. лютого. Прогулька виїде з Кракова 15. II. в год. 0.15 і приїде на рано до Команчі. В Команчі приготовані нічліги й прохарчування. Прогульковці будуть мати й залізничу знижку. Ближчі пояснення дамо наступного тижня.

ЗМАГАННЯ ЗА „ВІДЗНАКУ ЛЕЩЕТАРСЬКОЇ СПРАВНОСТИ" В КРАКОВІ.

Як ми вже заповіли, змагання за „Відзнаку Лещетарської Справности" для Кракова уладжує краківський курінь молоді 9. II. Зголошення приймає (також і нечленів куреня) УДК Краків, реферат молоді, до 5. II. Лікарські оглядини 7. II. в год. 19.30 при вул. Льоретанській 18. в УДК. Змагуни принесуть собі обовязково гарячий чай або молоко, для зміцнення підчас змагань. Збірка змагунів на останній зупинці „4" в год. 13.30, а початок вибігу в год. 14.30. Досі зголосилось до бігу на 12 км. 11-х змагунів вище 32 літ, 5 змагунів у віці від 18 до 31 літ, 5 юнаків і одна змагунка.

Посмертні згадки

ІВАННА КАНТОРОК

учителька народньої школи в Гоздеві, грубешівського повіту,

померла по довшій недузі в лікарні в Замісті 29. XII. 1940 р. Похована 30. XII. 1940 в Замісті. Сл. п. І. Канторок народилася 10. X. 1904 р. у Бродах. Учителювати почала в Люблинщині. Від 10. XII. 1939 р. працює в Мячині, потім Гоздеві, грубешівського повіту. З заснуванням відділу Взаїмної Помочі Українських Учителів у Грубешові, стає карним його членом. В особі сл. п. І. Канторок українське вчительство втратило доєру педаґоґічну силу й активну громадянку.

Вічна Їй Память!

НІМЕЦЬКІ МОРЯКИ ВИКЛИКУЮТЬ ЗАХОПЛЕННЯ

ШАНГАЙ, 4. II. — Саме тепер прибув до Австралії один із членів обсади затопленого анґлійського корабля „Гомвуд". Він заявив представникам щоденника „Морнинґ Герелд", що виходить у Сідні, таке:

„Треба подивляти поставу добірних обсад німецьких помічних кружляків на Тихому океані. Вони справді нас захоплюють. Ми ж — фахівці й тому вміємо побачити та оцінити кожний визначний осяг".

Звіт цього моряка про затоплення анґлійських кораблів „Метини", „Триестер", „Кометі" та „Триедик", французького корабля „Льоту" та норвеських кораблів „Рингвуд" та „Винні" видрукував, як велику сензацію, „Шанхай Івнинґ Повст".

„Німці — казали анґлійські моряки — поводилися з нами добре. Зовсім не відносилися до нас вороже та робили все, що було в їх силах, щоб якнайбільше зробити приємним життя полонених на німецькому помічному кружляку. Харч був добрий, їсти давали досить і добре. Коли перевозили 500 полонених на один з островів, то наперед переконалися, чи там є вода до пиття. Лишили їм багато харчів, а в додатку човен, щоб дати змогу їм звязатися з сусідним островом".

КАТОЛИЦЬКА ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ В НІППОНСЬКІЙ МОВІ

Чітта дель Ватікано, 4. II. — Папі вручили перший том католицької енциклопедії в ніппонській мові. Цей сам твір появиться у тритомовому виданні в китайській мові. Підчас праць над перекладом енциклопедії повстали поважні трудноші, бо ніппонська мова не має багатьох фахових висловів. Тому в цьому творі вжито багато чужих висловів, що торкаються релігійних справ і обрядів. Перекладові енциклопедії присвятили багато часу. Видає один з великих ніппонських видавничих домів. Перший том має 800 сторін. У тексті багато рисунків і ілюстрації творів мистецтва, що свідчать про великий мистецький рівень ніппонських малярів. Папа висловився з признанням про це видавництво.

ҐЕНЕР. КОМІСАР БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

МОСКВА, 4. II. — Президія Найвищої Ради Совітів надала совітському народньому комісареві для внутрішніх справ, Лаврентієві Павловичеві Берії, титул „ґенерального комісаря безпеки держави" Таким чином народний комісар для внутрішніх справ одержав найвищий службовий ступінь, який колинебудь мав його попередник. Берія, з походження грузин, покликаний був на те становище 17. XII 1938 як наслідник Єжова. Це муж довіря Сталіна, що як член Політбюра займав одне з найвищих партійних становищ в СССР.

ПАПСЬКА КОНСИСТОРІЯ БУДЕ ПО ВІЙНІ

ЛЮН, 4. II. — „Парі Суар" повідомляє, що папа має намір скликати консисторію негайно після війни. На порядку нарад консисторії будуть справи, звязані з іменуванням кардиналів, патріярхів і епископів. Обговорюватимуть також справи взаємин Церкви до нових держав, виховання молоді та відродження родинного життя. Останню консисторію перервали в 1870 р. з хвилиною вибуху війни між Німеччиною і Францією, та ніколи вже не скликували її. Майбутня консисторія відбудеться у Ватикані.

ОГОЛОШЕННЯ

При всяких оголошеннях, що їх надсилають до Адміністрації для вміщення в часописах, треба надсилати одночасно належитість та подати, чи оголошення має бути вміщене в ЩОДЕННИКУ „Кр. Вісті" чи ТИЖНЕВИКУ, чи, може, в ОБОХ часописах.

Дрібні оголошення

Друзів і знайомих зі села Сулятичі і з околиці Жидачева пошукує Журовський Іван Gefangenennummer 15928 Stalag XX, A (5). 614 1-1

Осип Тракало із Тлустого, повіт Заліщики — пошукує Івана Перецького, котрий перед війною перебував у Кракові. — Писати на адресу: О. Т. Gefangenennummer 40526 — Stalag XVII. A. Arb. 362/g. W. 615 1-1

Друзі і знайомі зі села Гординя і околиці, пов. Самбір, відізвіться на адресу: Білинський Теофіль, Stalag XVII. A. Gefangenennummer 40736. 616 1—1

Пошукую студ. П. Хому зі села Терпилівки, повіт Збараж і знайомих, для поруки в справі звільнення; писати на адресу: Богдан Загоруйко, Gefangenennummer 14273, Stalag XI. B. Kdo, 471. 1-1

Михайло Беш із Лавриковець, повіт Зборів, пошукує швагра Медведика Семена, — писати на адресу: Besz Mychajło, Gefangenennummer 40765, Stalag XVII. A. Arb. 362/g. W. 618 1—1

Гриць Новосад із села Ростів, повіт Ковель пошукує своїх друзів, котрі служили в 15 п. п. у Дембліні: Боднарчука Якова, Маркевича Павла, Романюка Бориса, Мисюка Павліка, Кузнецова Фелікса і Дашкіля Сергія. Писати на адресу: Г. Н. Gefangenennummer 40679 A. 362/g. W. Stalag XVII A. 619 1—1

Василь Бачинський із Мужилова, повіт Підгайці, пошукує брата Михайла Бачинського, який останньо служив у 68 п. п. у Вжесьні. — Писати на адресу: В. Б. Gefangenennummer 40614, Stalag XVII. Arb. 362/g. W. 620 1—1

Самостійного книговода зі свідоцтвами і референціями потрібно до поважної торговельно-пром. фірми. Вимоги: Володіння німецькою мовою в слові й письмі, довголітня практика. — Зголошення слати до Адміністрації щоденника „Краківські Вісті" під „1553". 4—5

Німецьке Тов. Обезпечень „Silesia", представник для українців в Ген. Губернаторстві інсп. Козій Степан, Краків, вул. Крупнича 22, м. 6. — Конто „Українбанку" в Кракові. Переводить обезпечення **від вогню, влому цивільно-правної відповідальности, самоходової правної відповідальности, нещасливих випадків, транспортів.** 457 14-21

ОГОЛОШЕННЯ.

Виділ Українського Освітнього Товариства в Кракові (давніше „Просвіта") повідомляє всіх своїх членів, щоб ті, які ще не одержали виказки Товариства, зголосилися по відібрання їх в канцелярії Т-ва в днях від 1. лютня 1941 — до 15. лютня ц. р. включно в годинах 10—13 і 16—20 кожного дня. Списки тих, що мають відобрати виказки, є виставлені в У. Д. К. в Кракові та в домівці УОТ. (Краків — Адольф Гітлер-Пляц 12/II). Після назначеного речинця невідібрані виказки будуть уневажнені. Від дня 15. II. вступ до домівки УОТ. дозволений тільки членам за виказками.

622 1-1 **Виділ У. О. Т.**

Янів Степан просить Степана Богдана з Добрян, повіт Стрий подати свою адресу, зглядно порозумітися зі мною на адресу: Краків, Костюшки 30, м. 3. 609 2—3

КОНКУРС

Український Відділ Союзу Рільничих Зарібково-Господарських Кооператив в Любліні

розписує оцим конкурс на:

1) ревізора кооператив;
вимоги: високі кооперативні або торговельні студії, кооперативна, по змозі ревізорська практика, праця в українській кооперації.

2) люстраторів кооператив;
вимоги: принайменше середня освіта, фахова торговельна, або кооперативна освіта, практика в українських кооперативних установах, практика в люстраторській праці.

Подання з відписами документів (оригіналів не долучувати!) та опінією українських громадських установ вносити на адресу: Ukrainische Abteilung des Verbandes landw. Erwerbs und Wirtschaftsgenossenschaften — Lublin — Ostlandstrasse 4/II. 621 1—3

Українське Спедиційне Підприємство

Краків, Кроводерська 63 а. м. 8. і Вавжинця 32, м. 8.

полагоджує замовлення солідно та швидко

І. ФЛИС.

ТЕЛЕФОН: 155-17. 1625 13-25

ВЕЧІР НОШІ У СЯНОЦІ.

Заходом Жіночої Секції при У. Д. К. у Сяноці відбудеться „ВЕЧІР НОШІ" у днях 15—16 лютого 1941 р.

На програму складаються: 1) Лемківське весілля. 2) Вечерниці. 3) Коляди. 4) Ревія строїв. Просимо до участи в 4-тій точці. Зголошення приймає п. Олена Ванчицька, Сянік, вул. Гловацького 10. 613 2-2

Турченюк Іван, Холм, переслав 20. І. чеком Укр. В-ва в Кракові суму 60 зол. як оплату шкільну за уч. VII. в. Тараса. Тому, що точної адреси своєї ані ученика не подав, просимо зголоситися по гроші, бо вони не для нас призначені.

Українське Видавництво.

Шевське приладдя

всякого рода, пасти, вкладки до взуття, шкіряні й залізні, зберігачі підошви і т. д., дістанете найдешевше у гуртовому й детайлічному складі фірми

Г. Бронер у Кракові,

вул. Дітля 48, тел. 169-86 під німецькою комісарською управою.

545 **Українська обслуга.** 5-9

ТЕЛЕГРАМА!

Данцінг-Бар в Українськім Ресторані

Краків, Вісльна 8. Телефон 175-29.

кожного вечора при чарівній музиці **найкращої краківської орхестри** дасть В Ш. Гостям повну насолоду незабутніх вражінь і милого настрою.

Власник **Д-р Малецький** 605 10-20

ТЕЛЕГРАМА!

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., ¼ сторінки 180 зол., ⅛ сторінки 150 зол. 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.
ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини начеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. **Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.**

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79